

Arrest

nr. 263 376 van 5 november 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en F. LAURENT
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 15 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. LAURENT *loco* advocaat D. ANDRIEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Palestijnse origine te zijn en afkomstig uit Gaza, dient een verzoek om internationale bescherming in op 17 februari 2020.

1.2. Op 23 februari 2021 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Arabisch machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 11 mei 2021 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Palestijnse origine en bent u afkomstig uit Jabaliya/Gaza. Op 19 september 2018 nam een vriend van u, M. M., deel aan een terugkeermars waarbij hij stenen naar Israël gooide. M. werd hierop in zijn been getroffen door een Israëlische kogel en diende gehospitaliseerd te worden. Op 20, 21 en 23 september 2018 waren er opnieuw terugkeermarsen en samen met 5 vrienden, A. M., H., M., I. en A. trachtte u aan het benzinstation van Hamouda mensen te overtuigen hier niet aan deel te nemen. In oktober 2018 was u in het Indunisi-ziekenhuis op bezoek bij uw gewonde vriend M.. Toen u het ziekenhuis verliet, spraken drie jongens die door Hamas op u waren afgestuurd u aan. Zij vroegen u waarom u mensen wou tegenhouden om deel te nemen aan de terugkeermarsen waarop er tussen jullie een vechtpartij ontstond. Omstaanders kwamen tussenbeide en u slaagde erin te vluchten. U ging naar huis waar u uw vader vertelde wat er gebeurd was. Daarna vertrok u naar het huis van uw opa waar u een paar dagen verbleef. Toen u merkte dat alles rustig bleef, keerde u naar huis terug. Op 24 oktober 2018, 14 november 2018, 20 november 2018 en rond januari/februari 2019 kreeg u thuis een oproepingsbrief waarin gevraagd werd u aan te bieden bij het politiekantoor van Jabaliya. U ging nooit op één van deze oproepen in. Telkens er een oproepingsbrief voor u bij uw thuis werd afgegeven, ging u een paar dagen bij uw opa of uw zus verblijven. Voor de rest bleef u overwegend thuis wonen. U bleef steeds als slager verder werken. Op 24 maart 2019 vertrok u in het bezit van een Turks visum via de grensovergang te Rafah uit Gaza. U reisde via Egypte naar Turkije van waar u doorreisde naar België waar u op 12 februari 2020 aankwam. Op 17 februari 2020 diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: een foto van de eerste pagina van uw Palestijnse paspoort uitgereikt te Ramallah op 19 december 2018 en geldig tot 18 december 2023, een kopie van uw Palestijnse identiteitskaart uitgereikt op 22 maart 2017, een kopie van uw geboorteakte, kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders, een kopie van uw UNRWA-registratiekaart, kopieën van drie oproepingsbrieven dd. 24 oktober 2018, dd. 14 november 2018 en dd. 20 november 2018 waarin staat dat u zich dient aan te melden bij het politiekantoor van Jabaliya en een usb-stick met een video waarop te zien is hoe mensen verspreid op een vlakte staan aan de grens met Israël, er een geweerschot klinkt en een man op de grond valt.

Na afloop van uw persoonlijke onderhoud maakte u via uw advocaat nog opmerkingen op de notities van uw persoonlijke onderhoud dd. 23 februari 2021, die naar u werden verstuurd, over.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Immers, u bent UNRWA-geregistreerd en legde hieromtrent uw UNRWA-registratiekaart (doc7) neer. U ging tot het 1e middelbaar naar een UNRWA-school. U kreeg voedselpakketten van UNRWA en maakte in Gaza verschillende keren gebruik van medische bijstand die door UNRWA werd aangeboden (CGVS, p6-7). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) als er sprake is van een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor het UNRWA onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen; of (3) wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA wegens (1) het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, (2) wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of (3) om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Uit de COI Focus UNRWA financial crisis and impact on its programmes van 23 februari 2021, blijkt dat de kernopdracht van UNRWA erin bestaat bijstand te verlenen in de vorm van basis- en beroepsonderwijs, eerstelijnsgezondheidszorg, sociale hulpverlening, verbetering van de infrastructuur en de kampen, microfinanciering, en noodhulp. Verder blijkt dat het mandaat van UNRWA sinds de oprichting ervan in 1949 om de drie jaar vernieuwd wordt. Zijn huidige mandaat verstrijkt in juni 2023. Uit de beschikbare informatie blijkt derhalve niet dat UNRWA formeel of de jure heeft opgehouden te bestaan. Bijgevolg dient onderzocht te worden of UNRWA zich heden in de onmogelijkheid bevindt om zijn opdracht te vervullen waardoor dient besloten te worden dat de bijstand in het gehele mandaatgebied van UNRWA, dan wel in een specifieke sector van het werkgebied van UNRWA –de facto– heeft opgehouden te bestaan.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat UNRWA als gevolg van de beslissing van de Verenigde Staten om zich terug te trekken als donorland, sinds 2018 kampt met ernstige budgettaire moeilijkheden. UNRWA worstelt om de nodige financiering te krijgen om al zijn programma's te kunnen handhaven. UNRWA's financiering bestaat uit een programmabudget ('programme budget') dat de uitgaven voor UNRWA's kernprogramma's dekt en afkomstig is van vrijwillige bijdragen van staten. Daarnaast is er een noodbudget ('emergency budget') dat wordt gefinancierd door giften van de donorgemeenschap door middel van jaarlijkse noodoproepen ('emergency appeals'). Naast deze budgetten, ontvangt UNRWA fondsen van de donorgemeenschap die bestemd ('earmarked') zijn voor specifieke projecten die donors willen implementeren. De moeilijkheden waarmee UNRWA te kampen heeft bij het opstellen van zijn begroting houden onder meer verband met het jaarlijks karakter van zijn kernbudget ('programme budget'), en met het feit dat het UNRWA sterk afhankelijk is van (toezeggingen van) donaties die worden gedaan door leden van de VN en de lidstaten van de EU. Het budget van UNRWA is immers afhankelijk van vrijwillige giften. Het UNRWA roept daarom op terugkerende basis op tot dergelijke giften, met name tijdens de jaarlijkse internationale conferentie in, die in 2021 in april zal plaatsvinden.

De financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt hebben het agentschap genoodzaakt om diverse maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling en sociale hulpverlening die UNRWA verschaft. In 2020 heeft UNRWA verscheidene oproepen voor nooddonaties moeten doen, en zijn toevlucht moeten nemen tot crisisfinanciering via het Central Emergency Response Fund van de Verenigde Naties om een onderbreking van zijn opdrachten te voorkomen. Tegelijkertijd heeft UNRWA diverse budgettaire rationaliserings- en bezuinigingsmaatregelen doorgevoerd. Het **doel** van al deze buitengewone financierings- en besparingsmaatregelen bestaat erin ervoor te zorgen dat UNRWA blijft functioneren, dat UNRWA het mandaat waarmee het belast is nog steeds kan blijven vervullen en dat **de continuïteit van UNRWA's basisdienstverlening verzekerd blijft**.

UNRWA heeft tevens zijn dienstverlening aangepast om adequaat te kunnen reageren op de COVID-19-crisis en een gevreesde uitbraak en verspreiding van het virus onder de bevolking in Gaza te helpen voorkomen. Door onder meer over te schakelen op afstandsonderwijs, telegenesekunde, de thuisbezorging van voedselpakketten en van essentiële geneesmiddelen aan oudere patiënten en patiënten met niet-overdraagbare aandoeningen, bleef het virus grotendeels binnen de perken. Verder heeft UNRWA tijdens de periode maart-juli en september 2020 zogenaamde "Covid-19 flash appeals" gelanceerd waarbij een bedrag van respectievelijk 93,4 miljoen dollar en 94,6 miljoen dollar werd gezocht om de meest dringende noden als gevolg van de COVID-19 crisis te lenigen. In december 2020 was 51% van de 152 miljoen dollar die toen nog gezocht werd, gefinancierd.

Op 7 april 2021 hebben de Verenigde Staten een bijdrage van 150 miljoen dollar aan UNRWA aangekondigd ter ondersteuning van diensten van UNRWA, zoals onderwijs. Deze bijdrage maakt het mogelijk de continuïteit van de diensten van UNRWA te verzekeren in de vijf gebieden waar zij actief zijn: Libanon, Jordanië, Syrië, de Westelijke Jordaanoever en Gaza. De toegekende middelen zullen zowel de programmabegroting van UNRWA als de jaarlijkse noodoproep (Emergency Appeal) ondersteunen. Zij zullen ook gebruikt worden voor de financiering van voedselhulp, noodhulp in contanten, eerstelijnsgezondheidszorg, psychische en psychosociale gezondheidszorg, noodonderwijs, bescherming, watervoorzieningen, sanitaire voorzieningen en de COVID-19 pandemie

Zoals uitgebreid in voornoemde COI Focus wordt toegelicht, hebben de financiële crisis en de Covid-19pandemie UNRWA genoodzaakt om maatregelen te nemen die een impact hadden op gezondheidszorg, onderwijs, voedselbedeling, microfinancieringsdiensten en sociale hulpverlening. Het resultaat is dat UNRWA's dienstverlening tot een minimum beperkt is en dat er een vrees bestaat dat UNRWA financieel niet meer in staat zal zijn deze dienstverlening in de toekomst verder te zetten. Zonder de ernst van de (financiële) moeilijkheden van UNRWA te willen minimaliseren wijst het CGVS er evenwel op dat bij het beantwoorden van de vraag of UNRWA de facto nog steeds in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen alleen rekening mag gehouden te worden met de feitelijke en actuele situatie zoals zij zich voordoet op het ogenblik van het nemen van een beslissing. Veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren kunnen niet in overweging genomen worden. Het CGVS benadrukt verder dat het mandaat van UNRWA, in tegenstelling tot bijvoorbeeld het UNHCR, niet is vastgelegd in een statuut, maar dat het agentschap werd opgericht door resolutie 302 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 8 december 1949 en hierbij de opdracht kreeg om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestina vluchtelingen' in de zin van de Resolutie 194 (III) van de Algemene Vergadering van de VN van 11 december 1948 (UN Doc. A/RES/194(III) (1948), beschikbaar op [https://undocs.org/en/A/RES/194%20\(III\)](https://undocs.org/en/A/RES/194%20(III))). In 1967 werd UNRWA gemachtigd om bijstand te verlenen aan de zogenaamde 'Palestijnse ontheemden' in de zin van de Resolutie 2252 (ES-V) van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties van 4 juli 1967 (UN Doc. A/RES/2252 (1967), beschikbaar op [https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252\(ES-V\)](https://undocs.org/pdf?symbol=en/A/RES/2252(ES-V))). Elk jaar keurt de Algemene Vergadering een aantal resoluties goed die betrekking hebben op UNRWA, met name resoluties getiteld "Operations of the United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East" (Zie bijvoorbeeld Resolutie 75/94 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020), UN Doc. A/RES/75/94 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/94>) en "Persons displaced as a result of the June 1967 and subsequent hostilities". Doorgaans wordt het mandaat periodiek verlengd door een paragraaf in de resolutie van de Algemene Vergadering getiteld "Assistance to Palestine refugees" (zie bijvoorbeeld Resolutie 74/83 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (13 december 2020), UN Doc. A/RES/74/83 (2019), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/74/83>). Ook belangrijk voor het mandaat van UNRWA zijn de resoluties van de Algemene Vergadering met betrekking tot de begroting van de organisatie. Wanneer de Algemene Vergadering de begroting van UNRWA en de aan UNRWA te verstrekken middelen uit vastgestelde bijdragen behandelt en goedkeurt, keurt zij impliciet het

mandaat van de organisatie goed om de activiteiten uit te voeren waarvoor de begroting en de middelen zijn goedgekeurd. Uit het voorgaande volgt dat **enkel de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties**, dat het mandaat van UNRWA bepaalt en aan wie UNRWA jaarlijks rapporteert, **en het UNRWA zelf** bevoegd zijn om te bepalen of UNRWA nog steeds in staat is om zijn opdracht te vervullen. In navolging van de UNHCR Guidelines on International Protection No. 13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees van december 2017 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5a1836804.html>) kan er naar mening van het CGVS dan ook slechts besloten worden dat de bijstand die UNRWA verleend de facto is opgehouden wanneer uit een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, jaarverslagen van de UNRWA, of verklaringen van de UNRWA blijkt dat UNRWA zijn activiteiten heeft gestaakt of niet meer in staat is om zijn mandaat uit te voeren. De tijdelijke opschorting van taken die niet tot de kernopdracht van UNRWA behoren volstaat echter niet om te besluiten dat UNRWA niet langer in staat is om bijstand te verlenen.

Vervolgens wijst het CGVS erop dat uit de beschikbare informatie blijkt dat **de Algemene Vergadering** van de Verenigde Naties in haar resolutie van 10 december 2020 m.b.t. "Assistance to Palestine refugees" (Resolutie 75/93 van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties (10 december 2020), UN Doc. A/RES/ 75/93 (2020), beschikbaar op <https://undocs.org/en/A/RES/75/93>) weliswaar haar bezorgdheid heeft geuit aangaande de negatieve gevolgen van de financiële crisis van UNRWA op de verdere uitvoering van de kernprogramma's van het agentschap , doch **geenszins**, en dit in tegenstelling tot datgene dat de Algemene Vergadering met betrekking tot de United Nations Conciliation Commission for Palestine (UNCCP) stelt, **tot het besluit kwam dat UNRWA heden in de onmogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen**.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat UNRWA zelf evenmin verklaart dat het zijn opdracht niet langer blijft uitvoeren , maar dat het agentschap ondanks de financiële crisis en de gevolgen van de COVID-19pandemie nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van voedselhulp, onderwijs, gezondheidszorg, huisvesting en sociale hulpverlening, en dat het wacht op zijn internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget'.

Wat Gaza specifiek betreft, omvatten de kernprogramma's en –diensten van het agentschap onderwijs, fysieke en mentale gezondheidszorg, bijstand en sociale dienstverlening, microkredieten en noodhulp aan geregistreerde Palestijnse vluchtelingen. Dankzij de verschillende hierboven genoemde budgetten en financieringssteun, beheert UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza. UNRWA's activiteiten in Gaza zijn niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Voorts blijkt duidelijk uit de beschikbare informatie dat het agentschap financiert in zogenaamde noodprogramma's, en dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. Heden tracht UNRWA zijn werkzaamheden verder te zetten door prioriteiten te stellen. Voedselbedeling wordt hier gezien als een absolute humanitaire noodzaak en absolute prioriteit. UNRWA verstrekt elke drie maanden een voedselpakket, en neemt 15 % van de voedselinvoer in Gaza voor haar rekening, wat bijdraagt tot de stabilisering van de prijzen van basisvoedingsmiddelen. Teneinde een interruptie in de voedselhulp te vermijden diende UNRWA zowel in 2019, als in 2020 voorschotten te nemen op zijn programmabudget en een lening aan te vragen bij het VN Noodhulpfonds. In 2021 besliste UNRWA om over te schakelen tot universele voedselhulp in Gaza, en voortaan voedselhulp te verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnse vluchtelingen in Gaza. Deze beslissing heeft tot gevolg dat Palestijnen die over een voldoende stabiel inkomen beschikken, zoals overheidsmedewerkers en personeelsleden van UNRWA, niet langer in aanmerking komen voor een voedselpakket. Het stellen van prioriteiten heeft geleid tot het herbekijken en aanpassen van andere noodprogramma's zoals het "Community Mental Health Programme (CMHP), het "Job Creation Programme" en de "transitional shelter cash assistance".

Hoewel uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële moeilijkheden waarmee de UNRWA sinds 2018 wordt geconfronteerd, gevolgen hebben gehad voor sommige diensten die UNRWA in de Gazastreek verstrekt, en dat UNRWA door de Covid-19-pandemie genooddaakt is geweest bepaalde maatregelen te nemen, blijkt dat de UNRWA derhalve bijstand blijft verlenen ondanks de financiële tekorten waarmee UNRWA sinds 2018 kampt en de COVID-19-crisis.

De maatregelen die UNRWA heeft getroffen teneinde de continuïteit van zijn basisdiensten te verzekeren hebben weliswaar tot gevolg dat sommige diensten tijdelijk zijn opgeschort, en dat bepaalde kernprogramma's- en diensten tot een minimum herleid zijn. De toezegging van de VS van 150 miljoen dollar aan de UNRWA zal maakt het mogelijk de continuïteit van de diensten van UNRWA te verzekeren. Echter, dit neemt niet weg dat UNRWA tot op heden in de Gazastrook nog steeds instaat voor de basisvoorzieningen op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting, sociale hulpverlening etc.. UNRWA levert aldus nog steeds bijstand aan de Palestijnse vluchtelingen en is derhalve nog steeds in de mogelijkheid om bijstand de opdracht waarmee het belast is, uit te voeren.

Vandaag beweren dat de UNRWA haar opdracht niet vervult, is voorbijgaan aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij de UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt, om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Stellen dat UNRWA niet meer in de mogelijkheid is om zijn opdracht te vervullen, gaat verder voorbij aan de vaststelling dat de Algemene Vergadering en UNRWA zelf weliswaar terecht ernstig bezorgd zijn over de actuele financiële situatie van UNRWA, maar dat geen van beide instanties tot op heden verklaard heeft dat UNRWA zijn activiteiten heeft stopgezet of dat het niet meer in staat zou zijn om zijn opdracht of zijn mandaat te vervullen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan; en (2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren. Gelet op het gegeven dat UNRWA noch de jure noch de facto is opgehouden te bestaan is het CGVS van mening dat u derhalve moet aantonen dat u zich op het ogenblik van uw vertrek uit, of bij een terugkeer naar het mandaatgebied van UNRWA (3) in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond/zal bevinden en het voor UNRWA onmogelijk is u in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. U moet derhalve aantonen dat u zich persoonlijk niet langer op de bijstand van UNRWA zou kunnen beroepen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u tot uw 1e middelbaar naar een UNRWA-school ging. U kreeg in Gaza eveneens voedselpakketten van UNRWA. U kon, gevraagd wanneer u de laatste keer dergelijk voedselpakket kreeg, niet vertellen wanneer dit was omdat u met uw werk bezig was. Uit iets uit uw verklaringen blijkt dat deze voedselhulp zou opgehouden hebben te bestaan. U verklaarde dat u meerdere keren gebruik maakte van medische bijstand van UNRWA. U dacht dat u in 2018 hier de laatste keer van gebruik maakte en voegde er aan toe dat u als u ziek was meestal bij een apotheek ging voor medicatie (CGVS, p6-7). Uit niets uit uw verklaringen blijkt dat u niet op de medische bijstand van UNRWA kon rekenen. Gelet op voorgaande en rekening houdende met uw socioeconomische situatie zoals verder in deze beslissing geschetst blijkt geenszins dat u zich in de toekomst niet zou kunnen beroepen op de dienstverlening van UNRWA.

Daar u niet heeft aangetoond dat het voor UNRWA onmogelijk is om u de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast, dient u aannemelijk te maken dat er in uw hoofde andere "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Bij een terugkeer naar Gaza vreest u dat u zal opgesloten worden door Hamas en u zou verdwijnen omdat u jongeren trachtte tegen te houden deel te nemen aan terugkeermarsen (CGVS, p9 + p16). Aan uw relaas dat u mensen zou overtuigd hebben om niet deel te nemen aan terugkeermarsen en aan de problemen die u daardoor zou ondervonden hebben met Hamas kan er omwille van onderstaande redenen echter geen geloof worden gehecht.

Zo is het vooreerst erg merkwaardig dat u initieel verklaarde dat u op 20, 21 en 23 september 2018 op verschillende plaatsen mensen trachtte te overtuigen om niet deel te nemen aan de terugkeermarsen (CGVS, p10). Later tijdens uw onderhoud verklaarde u echter dat u enkel aan het benzinstation van Hamouda mensen aansprak om niet deel te nemen aan de terugkeermarsen (CGVS, p11).

Voorts verklaarde u bij de DVZ dat **u en uw vrienden** met mensen hadden gevochten die Hamas op jullie hadden af gestuurd (CGVS-vragenlijst opgemaakt bij de DVZ; vraag 3.5). Tijdens uw onderhoud verklaarde u echter dat er nadat u bij M. M. op bezoek was geweest in het Indunisi-ziekenhuis een vechtpartij ontstond tussen u en drie jongeren, die door Hamas naar u waren gestuurd (CGVS, p12).

Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid kwam u niet verder dan te verklaren dat u het niet meer wist (CGVS, p18), wat weinig serieus overkomt en bezwaarlijk een verklaring is voor dergelijke tegenstrijdigheid.

U kon bovendien allerm minst een coherent relaas doen omtrent de oproepingsbrieven die u in Gaza zou ontvangen hebben. Immers, u verklaarde initieel dat u eerst een oproepingsbrief kreeg, u dan betrokken raakte bij de vechtpartij aan het Indunisi-ziekenhuis en u nadien uw tweede oproepingsbrief kreeg (CGVS, p13). Later verklaarde u echter dat u al uw oproepingsbrieven na de vechtpartij aan het ziekenhuis kreeg (CGVS, p14). Dat u bij uw opmerkingen op u persoonlijke onderhoud d.d. 23 februari 2021 (doc8) eveneens aangaf dat u uw eerste oproepingsbrief na de vechtpartij verkreeg kan bovenstaande tegenstrijdigheid in uw verklaringen niet ombuigen gezien dit louter een herhaling is van uw laatste verklaring tijdens uw persoonlijke onderhoud.

Verder is het erg merkwaardig dat u slechts over twee van uw vijf vrienden waarmee u anderen had trachtten te overtuigen om niet deel te nemen aan de terugkeermarsen (CGVS, p10) kon vertellen dat zij opgeroepen werden door Hamas en hun problemen via connecties werden opgelost. Aan M., I. en A. liet u volledig na te vragen of zij ooit oproepingsbrieven hadden gekregen en aldus ook problemen hebben gekend met Hamas. U vroeg hen dit nooit en kon zelfs niet vertellen waarom u hen dit niet gevraagd had (CGVS, p16). Van een verzoeker om internationale bescherming kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/ haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade.

Dat er aan uw vluchtaanleiding uit Gaza geen geloof kan gehecht worden, blijkt verder opnieuw uit uw houding. Immers, u zette nadat u vier oproepingsbrieven zou hebben ontvangen, zonder meer uw gewone leven verder. Desondanks dat u bang was, bleef u de laatste drie maanden voor uw vertrek uit Gaza –uitgezonderd van drie dagen dat u bij uw zus ging logeren- thuis wonen en bleef u tot aan uw vertrek uit Gaza steeds werken als slager (CGVS, p15 + p19). Gevraagd waarom u in deze periode gewoon thuis bleef wonen, antwoordde u dat u weet dat u snel zou kunnen ontsnappen (CGVS, p19). Deze uitleg is echter weinig ernstig. Immers van iemand die daadwerkelijk vreest door Hamas opgepakt en opgesloten te zullen worden waardoor u zou ‘verdwijnen’ (CGVS, p16) mag verwacht worden dat deze het risico op arrestatie zo klein mogelijk zou maken, wat u bezwaarlijk deed door gewoon thuis te blijven wonen en uw werk als slager te blijven uitoefenen. Deze houding stemt geenszins overeen met iemand die een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming vreest. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat toen u Gaza verliet uw paspoort aan de grenspost te Rafah door Hamas gecontroleerd werd (CGVS, p8), wat er op wijst dat u niet door hen geïdendeerd werd.

De overige door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande zienswijze niet ombuigen. De kopie van uw Palestijnse paspoort, de kopie van uw identiteitskaart, de kopie van uw geboorteakte en de kopieën van de identiteitskaarten van uw ouders tonen de identiteit van u en uw ouders aan en zijn zaken die door het CGVS niet in twijfel worden getrokken. De video die op de USB-stick staat toont een man die schijnbaar in zijn been geschoten werd en wijzen op problemen aan de grens met Israël. Deze video heeft echter geen betrekking op u en is dan ook niet relevant voor de beoordeling van uw vrees. De kopieën van drie oproepingsbrieven zijn tot slot slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kan er aan deze documenten geen enkele bewijswaarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn, dienen een documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is.

De door u gemaakte opmerking op het persoonlijke onderhoud d.d. 23 februari 2021 werd hierboven reeds besproken. De overige door uw advocaat overgemaakte opmerkingen op de notities van het persoonlijke onderhoud bevatten verder geen inhoudelijke elementen die een ander licht werpen op bovenstaande argumentering.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan die er toe geleid

hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een **persoonlijke** situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context.

Zo woonde u in Gaza samen met uw ouders, twee broers en drie zussen in een woning die eigendom is van uw vader (CGVS, p 3-4). Uw vader heeft geen vast werk, soms werkt hij als bewaker van gronden of huizen (CGVS, p5). Uw oudste broer werkt in een meubelzaak van ooms langs moederszijde en hij onderhoudt uw familie (CGVS, p5). Uw jongste broer studeert boekhouding aan de universiteit (CGVS, p6). U werkte tot aan uw vertrek uit Gaza als slager en verdiende daar de laatste drie jaar ongeveer 300 dollar per maand mee (CGVS, p4). U verklaarde in Gaza een goed inkomen te hebben en dat het goed ging met uw familie (CGVS, p4). U spaarde geld in Gaza en betaalde hiermee uw reis naar België. Deze reis kostte u in totaal 4000 euro (CGVS, p9).

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie.

De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn.

Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt eveneens niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van gewoonlijk verblijf. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA te scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaartnummer zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

*Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.*

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat ze de mogelijkheid niet uitsluit dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt. Het Hof stelt echter duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers verhogen of burgers rechtstreeks viseren; (2) de mate waarin dergelijke methodes en/of tactieken gebruikt worden door de partijen die betrokken zijn bij het conflict; (3) de omvang van het geweld, en het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd raakte ingevolge de vijandigheden (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; (iii) dat paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijke parallel bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 23 maart 2021** (beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20210323.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Sinds 15 mei 2018, de datum waarop Hamas en Israël informele onderhandelingen gestart zijn, is het geweld aan Palestijnse zijde (grensgeweld, ballon- en raketaanvallen) gereactiveerd, telkens Hamas van mening is dat Israël zijn verplichtingen niet nakomt. Dit geweld wordt beantwoord met Israëlische represailles in de vorm van luchtbombardementen in combinatie met economische restricties.

Op 19 mei 2020 heeft de Palestijnse Autoriteit, in reactie op het voornemen van Israël om bepaalde delen van Judea en Samaria te annexeren, aangekondigd dat zij zich niet langer gebonden achtte aan

de overeenkomsten afgesloten met Israël en de Verenigde Staten en dat zij alle militaire en civiele coördinatie met Israël heeft stopgezet. Naast het verbreken van voornoemde overeenkomsten heeft de dreiging van annexatie aan Palestijnse zijde aanleiding gegeven tot raketbeschietingen, gevolgd door Israëlische bombardementen, die slechts materiële schade en gewonden hebben aangericht.

De laatste escalatie van het geweld tussen de partijen vond plaats in de tweede helft van augustus 2020. Als onderdeel van een staakt-het-vuren op 31 augustus 2020 heeft Israël ermee ingestemd om, in ruil voor een terugkeer naar kalmte, de uitvoering van de in 2019-2020 genomen maatregelen voort te zetten (verhoging van het aantal werkvergunningen, export en import van diverse goederen, uitbreiding van het visgebied, enz.), alsook om de levering van elektriciteit te vergroten, medische apparatuur te leveren voor de bestrijding van Covid-19 en grote infrastructuurprojecten te lanceren.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot maart 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat.

Daarnaast komen er nog steeds regelmatig incidenten voor in de bufferzone. In 2019 wijzigde het Israëlische leger negentien keer de toegestane zone waarbinnen kan worden gevist. De Israëlische troepen beantwoordden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in november en december 2020 enkele bombardementen, waarbij een beperkt aantal Palestijnen gewond geraakten, te verduren heeft gehad, is er geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan

waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 55/2 van de Vreemdelingenwet, van het algemene beginsel van goed bestuur, van de artikelen 195 tot 199 van het Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status (Genève, 1979) en een manifeste appreciatiefout. Artikel 48/6 § 5 van de Vreemdelingenwet citerend stelt verzoeker vooreerst dat geen correcte analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die door verzoeker werd voorgelegd rekening houdend met zijn specifieke profiel. Verwerende partij heeft een manifeste appreciatiefout begaan door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden en een gedeeltelijke analyse van de feiten.

Na een theoretische uiteenzetting over artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet, artikel 12, lid , a) van Richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 en de rechtspraak van het Hof van Justitie gaat verzoeker uitvoerig in op het mandaat van UNRWA en de voortzetting van haar activiteiten in het kader van haar missie. Hij verwijst naar en citeert uitvoerig uit de COI Focus “*Lebanon – Palestinian Territories – The UNRWA financial crisis and its impact on programmes*” van 1 februari 2021 en betoogt dat UNRWA getroffen is door een chronische financiële crisis sinds 2015, dat de situatie in 2020 verslechterde en dat de corona-epidemie heeft geleid tot een ongekeerde humanitaire catastrofe in Gaza. Bovendien betoogt verzoeker dat het gebrek aan financiële middelen en de armoede van burgers de toegang tot medische zorg onmogelijk maakt. Hij citeert vervolgens uitvoerig verschillende andere bronnen, waaronder de toespraak van de commissaris-generaal van UNRWA op 12 oktober 2020 en verschillende persartikels en betoogt dat COVID-19 UNWRA, die haar taak niet meer naar behoren kan vervullen, extra onder druk zet en citeert vervolgens een vonnis van de Rechtbank van Den Haag van 24 augustus 2020, arrest nr. 246 955 van 25 februari 2021 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en verwijst naar de arresten nrs. 250 848 van 11 maart 2021 en 250 045 van 26 februari van dezelfde Raad om te besluiten dat al deze informatie er op wijst dat de door UNRWA verleende bijstand niet doeltreffend is; dat de situatie in Gaza op een humanitaire crisis wijst en dat UNRWA verzoeker geen levensomstandigheden kan bieden die in overeenstemming zijn met de opdracht die aan deze instelling is toevertrouwd.

Aangaande de redenen onafhankelijk van de wil van verzoeker, die hem ertoe dwongen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten, argumenteert verzoeker vooreerst, uitvoerig de COI Focus “*Territoire Palestiniens – Gaza - Retour dans la bande de Gaza*” van 3 september 2020 citerend en wijzend op het feit dat tijdens de escalatie van het geweld in Gaza van 10 tot 21 mei 2021 de grensovergang bij Rafah volledig gesloten was, dat verzoeker niet in staat is om voor onbepaalde tijd naar Gaza terug te keren.

Vervolgens betoogt verzoeker, wat betreft zijn persoonlijke staat van ernstige onveiligheid het volgende: “*Bij terugkeer vrees hij dat hij zal opgesloten worden door Harnas en hij zou verdwijnen. Volgens het CGVS: “Aan uw relaas dat [...] kan er omwille van onderstaande redenen echter geen geloof worden gehecht” (bestreden beslissing, p. 5). Ten eerste, stelt het CGVS een tegenstrijdigheid vast die geen tegenstrijdigheid is, omdat verzoeker eerst heeft verklaard dat hij op “verschillende plaatsen” heeft geprobeerd mensen te overtuigen, en vervolgens heeft verklaard dat hij dat alleen in het benzinstation van Hamouda zou hebben gedaan. Het CGVS interpreteert de verklaringen van verzoekster uit hun context. Als “Trornbut Hamouda” inderdaad de naam van een benzinstation is. dan wordt deze naam gebruikt om een buurt, een reeks straten aan te duiden.*

Aangezien de mensen die naar de mars zouden gaan door deze buurt trokken op weg naar de grens, zou verzoeker de buurt rondgaan om de mensen ervan te overtuigen niet naar de mars te gaan. Dit blijkt duidelijk uit de verklaring verzoeker: - "Waar vonden deze betogingen plaats? Bij de grens. Ik zei dat de jongeren er naartoe kwamen en wij stonden er een klein beetje voor3' (CGVS, p. 9). - "Was dat steeds op dezelfde plaats dat jullie probeerden? Neen, wij hebben het op verschillende plaatsen gedaan" (CGVS, p. 10). - "Waar deed u dit dan? In de buurt van de terugkeermars" (CGVS, p. 11). - "In de buurt van de terugkeermars zegt u, ik ben niet van Gaza mijnheer, kan u de plaats of plaatsen benoemen waar u mensen aansprak? Sharga en lokaal noemen wij Trombud Hamouda" (CGVS, p. 11). Het is meer dan logisch dat verzoeker zich in de buurt verplaatste, aangezien mensen naar de grens liepen. Verzoeker probeerde hen te overtuigen door met hen mee te lopen, vandaar dat hij voortdurend in beweging was. Dit benzine station bevindt zich ook op een kruispunt van verschillende straten en in de buurt van een grote boulevard. Toen de PO hem om nadere gegevens vroeg, verklaarde hij dan ook dat hij in Tombud Hamouda was. Hij bewoog zich in de straten rond het station, die hij het "Hammouda"-wijk noemt. Het CGVS, dat zich tracht te baseren op een tekstueel verschil zonder rekening te houden met de context en zonder te trachten de verzoeker te begrijpen, mist objectiviteit en neemt noodzakelijkerwijs de voor de verzoeker meest nadelige interpretatie aan. Ten tweede, merkt het CGVS op dat verzoeker in zijn verhoor bij DvZ heeft verklaard dat hij en zijn vrienden hadden gevochten met door Harnas gezonden mensen, terwijl hij in zijn onderhoud met het CGVS heeft verklaard dat hij alleen was toen hij vocht met door Harnas gezonden mensen. Verzoeker legt uit dat hij verward was door de vragen van de PO bij het CGVS. Hij houdt echter vol dat hij alleen was tijdens het gevecht tussen hem en de Hamasleden. Dit kleine verschil tussen zijn verklaring aan bij DvZ en zijn verklaringen bij het CGVS kan niet volstaan om te oordelen dat geen krediet mag worden vereend aan zijn verhaal. In dit verband heeft Uw Raad al beoordeeld dat: « 5.2.5 La partie défenderesse relève d'abord que les requérants ont menti lors de leurs premières déclarations puant à leur origine et quant aux raisons qui les auraient poussés à quitter l'Irak et à demander une protection internationale auprès de la Belgique. Le Conseil observe à cet égard que si un tel constat est de nature à jeter le doute sur la crédibilité des récits des requérants, il n'en demeure pas moins que la question déterminante à trancher consiste à savoir si nonobstant de tels propos mensongers, les requérants parviennent à démontrer dans leur chef l'existence d'une crainte fondée de persécution ou d'un risque réel de subir des atteintes graves en cas de retour dans leur pays. En effet, si l'examen de crédibilité auquel il est habituellement procédé constitue, en règle, une étape nécessaire pour répondre à cette question il faut éviter que cette étape n'occulte la question en elle-même. Dans les cas où un doute existe sur la réalité de certains faits ou la sincérité du demandeur, l'énoncé de ce doute ne dispense pas de s'interroger in fine sur l'existence d'un risque réel qui pourrait être établi à suffisance, nonobstant ce doute, par les éléments de la cause qui sont, par ailleurs, tenus pour certains. (...) 5.2.8 Le Conseil, dans le cadre de sa compétence de pleine juridiction, conclut, à la lecture de l'ensemble de pièces soumises à son appréciation et au vu des déclarations faites à l'audience, que les faits allégués par les requérants sont plausibles, cohérents et corroborés par des documents fiables » (RvV, arrest nr. 218 191 van 13 maart 2019). A fortiori is deze redenering ook van toepassing op verzoeker, die niet heeft gelogen, maar tijdens de onderhoud in de vragen is verdwaald. Ten derde constateert het CGVS inconsistenties in zijn relaas over de oproepingsbrieven. Dit zijn geen inconsistenties, aangezien verzoeker zichzelf tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft gecorrigeerd. In de bestreden beslissing staat (p. 5): "u verklaarde initieel dat u eerst een oproepingsbrief kreeg, u dan betrokken raakte bij de vechtpartij aan het Indunisi-ziekenhuis en u nadien uw tweede oproepingsbrief kreeg (CGVS, p. 13). Later verklaarde u echter dat u al uw oproepingsbrieven na de vechtpartij aan het ziekenhuis kreeg (CGVS, p. 14)". Zoals het CGVS heeft aangegeven, heeft verzoeker na herlezing van de nota van zijn persoonlijk onderhoud bevestigd dat hij alle brieven na het gevecht had ontvangen. Verzoeker merkte tijdens het onderhoud op dat hij in de war was door de vragen: "En hebt u uw eerste oproepingsbrief ongeveer een maand na het gewond raken van uw vriend gekregen? Ja. Zoiets. Zoals ik bij begin verteld heb. ik heb het correct verteld maar zijn vragen zijn een beetje hinderlaag" (CGVS, 13). De vorige vragen hadden immers betrekking op verschillende data en gebeurtenissen, waardoor de verzoeker in de vragen is verdwaald. Ten vierde, is het CGVS verbaasd dat verzoeker slechts aan twee van zijn vrienden vroeg of zij ook brieven hadden ontvangen. Verzoeker verklaarde dat hij buiten de 'overtuigingen' geen contact had met deze drie andere personen. Het is dan ook normaal dat hij geen inlichtingen heeft ingewonnen bij deze personen. Verzoeker kent deze mensen niet goed en weet zelfs niet precies waar zij in Gaza wonen. Ten vijfde, is het CGVS van oordeel dat de houding van verzoeker, die tot zijn vertrek thuis is blijven wonen, niet strookt met een vrees voor vervolging. Verzoeker weet niet precies hoeveel tijd hij met zijn grootvader en zusters heeft doorgebracht. Hij ging heen en weer vanaf de derde dagvaarding en was zelden thuis: "Vierde convocatie, waar was u toen deze werd bezorgd? De vierde, dat weet ik niet. In de laatste periode zat ik niet veel thuis, ene keer bij mij zus en andere keer bij mijn opa ' (CGVS, p. 15). Het feit dat hij verschillende keren naar het huis van zijn opa en zijn zusters is gegaan, toont integendeel aan dat hij

bang was om door Hamas-leden te worden gevonden. Ten laatste weigert het CGVS rekening te houden met de kopieën van de drie oproepingsbrieven die verzoeker heeft verzonden, met als enige reden (bestreden beslissing, p. 5): “De kopieën van drie oproepingsbrieven zijn tot slot slechts kopieën waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. Bovendien kan er aan deze documenten geen enkele bewijswaarde gehecht worden. Om bewijskrachtig te zijn, dienen een documenten te kaderen in een geloofwaardig relaas, wat hier niet het geval is”. Enerzijds kan het CGVS het niet afwijzen louter op grond van het feit dat het om een kopie gaat. In veel gevallen zou dit betekenen dat de documenten worden afgewezen van asielzoekers die hun land snel hebben moeten ontvluchten en daarbij veel documenten hebben achtergelaten.”

Hij citeert vervolgens arrest nr. 216 632 van 12 februari 2019 en 225 367 van 29 augustus 2019 van de Raad m.b.t. Afghanistan en wijst er op dat “in casu beroept het CGVS zich, anders dan in bovengenoemd arresten, niet op corruptie in het land van herkomst om het document elke bewijskracht te ontzeggen. Zij kan deze documenten dus niet afwijzen op de enkele grond dat het kopieën zijn. Anderzijds zijn deze dagvaardingsbrieven volledig in overeenstemming met verzoekers verklaringen en vormen dus althans een begin van bewijs.”

Met betrekking tot zijn socio-economische situatie argumenteert verzoeker, onder verwijzing naar recente persartikels dat hij bij terugkeer naar Gaza moeite zal hebben om werk te vinden dat hem in staat stelt om in overeenstemming met de menselijke waardigheid te leven dat COVID-19 een zeer negatieve invloed heeft gehad op de arbeidsmarkt in Gaza en dat de recente bombardementen een onbepaald aantal winkels en kantoren verwoest hebben. Hij besluit dat in het licht van al deze factoren, in geval van terugkeer naar de Gazastrook verzoeker zich in een situatie van extreme armoede zal bevinden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om in zijn basisbehoeften te voorzien en die een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM vormt.

In subsidiaire orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend in overeenstemming met artikel 48 § 2 van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de veiligheidssituatie citeert verzoeker de COI Focus “Territoire Palestinien – Gaza Situation sécuritaire” van 5 oktober 2020 alsook de door hem aan het verzoekschrift toegevoegde stukken 5, 6, 7, 9 en 10 en betoogt dat een verdere toename van het geweld in de nabije toekomst niet kan worden uitgesloten en dat het jaren zo niet decennia zal duren voordat de schade aan de civiele infrastructuur in Gaza als gevolg van de Israëlische bombardementen van 10 tot 21 mei hersteld zal zijn. Wat de humanitaire en economische situatie tenslotte betreft stelt verzoeker dat uit de toegevoegde stukken 4 en 5 blijkt dat de humanitaire situatie nog steeds bijzonder ernstig is en dat bijgevolg het CGVS minstens de subsidiaire beschermingsstatus had moeten toekennen.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. De bestreden beslissing;
2. Aanstelling van het bureau voor juridische bijstand van Luik;
3. Nansen, “Stand van zaken inzake de effectiviteit van Unrwa-bijstand”, februari 2021 (beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wpcontent/uploads/2021/02/NANSEN-De-effectiviteit-van-UNRWA-bijstand-stand-van-zaken-feb2021.pdf>);
4. BBC, “Israel-Palestinian conflict: Life in the Gaza Strip», 20 mei 2021, beschikbaar op: <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-20415675>;
5. New York Times, “As Israel-Hamas Cease-Fire Holds, Gazans Survey Wreckage”, 30 mei 2021, beschikbaar op: <https://www.nytimes.com/live/2021/05/21/world/israel-hamas-news>;
6. Palestinian Center for Human Rights, “Serious Escalation in Gaza Strip: 26 Palestinians Killed, including 9 Children and Woman and her Child with Disability, and 75 Others Injured, including 22 Children and 7 Women”, 11 mei 2021, beschikbaar op: <https://www.pchrqaza.org/en/serious-escalation-ingaza-strip-26-palestinians-killed-including-9-children-and-woman-and-herchild-with-disability-and-75-others-injured-including-22-children-and-7-women/>.
7. AA, “Gaza death toll from Israeli attacks rises to 254, including 66 children”, 25 mei 2021, beschikbaar op: <https://www.aa.com.tr/en/middle-east/gaza-death-toll-from-israeli-attacks-rises-to-254-including-66-children/2254199>.
8. UN News, “Ceasefire can’t hide scale of destruction in Gaza, UN warns, as rights experts call for ICC probe”, 21 mei 2021, beschikbaar op: <https://news.un.org/en/story/2021/05/1092482>.
9. BBC, “Israel-Gaza ceasefire holds despite Jerusalem clash”, 21 mei 2021, beschikbaar op: <https://www.bbc.com/news/world-middle-east-57195537>.
10. France 24, “Gaza : le cessez-le-feu fragile entre le Hamas et Israël troublé par des heurts à Jérusalem”, 21 mei 2021, beschikbaar op: <https://www.france24.com/fr/moven-orient/20210521-gaza-d%C3%A9but-dela-tr%C3%Aave-apr%C3%A8s-11-jours-de-combats>.

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna "Kwalificatierichtlijn") en artikel 13, lid 1 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn).

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de Kwalificatierichtlijn voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoeker alle elementen tot staving van zijn verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, "*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*" (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de Kwalificatierichtlijn heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties. De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

4. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

4.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende: “Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.” Artikel 12, eerste lid, a) van de Richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer “hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”. Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt: “Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

De Raad stelt vast dat niet betwist wordt dat verzoeker bijstand van UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in Gaza. De bestreden beslissing stelt hierover onder meer het volgende: “Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook. Immers, u bent UNRWA-geregistreerd en legde hieromtrent uw UNRWA-registratiekaart (doc7) neer. U ging tot het 1e middelbaar naar een UNRWA-school. U kreeg voedselpakketten van UNRWA en maakte in Gaza verschillende keren gebruik van medische bijstand die door UNRWA werd aangeboden (CGVS, p6-7). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.”

Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag in elk geval op verzoeker van toepassing was.

De vraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65 en § 58). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

4.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker *“om welke reden ook is opgehouden”*, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

Voorts heeft het Hof in dit arrest geoordeeld dat *“... dient te worden bepaald onder welke omstandigheden kan worden aangenomen dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden ...”* (§ 55), leidt *“niet alleen de opheffing van ... [UNRWA], (...) tot het ophouden van de door dat orgaan of door die instelling verleende bescherming of bijstand (...), maar ook de onmogelijkheid voor dat orgaan of die instelling om zijn opdracht te volbrengen.”* (§ 56), is *“het bovenal de daadwerkelijk door het UNRWA verleende bijstand (...) die moet ophouden, en niet het bestaan van dit orgaan, om de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen.”* (§ 57), en kunnen de *“woorden [...] [van artikel 12, eerste lid, a), tweede zin], aldus (...) worden uitgelegd dat zij alleen gebeurtenissen betreffen die rechtstreeks met het UNRWA verband houden, zoals de opheffing van dat orgaan of een gebeurtenis waardoor het in het algemeen voor dit orgaan onmogelijk is om zijn opdracht te volbrengen”* (§ 58).

Geen van beide partijen betogen dat UNRWA heeft opgehouden te bestaan.

Er moet dus, volgens de rechtspraak van het Hof bepaald worden of een gebeurtenis aangaande UNRWA, deze organisatie in het algemeen rechtstreeks in een toestand brengt waarin zij thans niet in staat is haar opdracht te vervullen ten aanzien van de Palestijnse vluchtelingen in Gaza die onder haar bescherming staan.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij zich, wat de heden door de UNRWA geboden bijstand betreft, baseert op de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon – Jordan. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 23 februari 2021. Verzoeker verwijst, wat de situatie van UNRWA betreft naar de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon – Jordan. UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 1 februari 2021 en verschillende persartikels met betrekking tot de impact van COVID-19 op de capaciteit van UNRWA om zijn taken te vervullen van september en oktober 2020 en januari 2021.

In wezen blijkt uit de door verwerende partij en verzoeker overgelegde stukken dat UNRWA reeds vijf jaar met ernstige financiële problemen te kampen heeft, die haar hebben gedwongen haar bijstand te verminderen of te herzien, en dat deze problemen in het jaar 2020 nog zijn verergerd door nieuwe begrotingsmoeilijkheden, die met name verband houden met de Covid-19-pandemie. Bovendien had die pandemie ook zeer grote gevolgen voor de praktische mogelijkheden van UNRWA om bijstand te verlenen aan de onder haar mandaat vallende Palestijnse vluchtelingen die in de Gazastrook verblijven. Het argument, niet anders gestaafd dan door een loutere onnauwkeurige verwijzing naar de website van

UNRWA, dat, zoals het agentschap op zijn website verklaart, nog steeds UNRWA-diensten worden verleend (COI, p. 13), doet niets af aan deze bevindingen. De Raad leest overigens in de COI Focus *“The UNRWA financial crisis and its impact on programmes”* van 23 februari 2021 dat UNRWA op 28 januari 2021 verklaarde dat het een financieringscrisis verwacht vanaf maart 2021 en dat het verwachte tekort op grotere schaal kan leiden tot de financiële ineenstorting van het agentschap. UNRWA houdt hierbij rekening met het vooruitzicht van de hervatting van de Amerikaanse financiering en verwacht dus een iets hoger inkomen dan in 2020, maar stelt dat deze lichte stijging van de fondsen de enorme verplichtingen van het agentschap niet zal kunnen dekken. UNRWA verwacht voor 2021 een budgettekort van meer dan 200 miljoen dollar (COI, p. 13). Wat de stelling van verwerende partij betreft dat de activiteiten van UNRWA, waarvan het mandaat tot 2023 is verlengd, in wezen niet zijn gestaakt en dat dit agentschap zijn opdracht in de Gazastrook blijft vervullen ondanks de aanzienlijke moeilijkheden die het ondervindt, is de Raad van oordeel dat de informatie in de COI Focus van 23 februari 2021 van dien aard is dat deze stelling aanzienlijk wordt afgezwakt. In dit informatierapport wordt namelijk herhaaldelijk duidelijk gemaakt dat UNRWA, zoals zij op haar website verklaart, weliswaar haar diensten blijft verlenen, maar dat het huidige budgettaire klimaat haar dwingt tot aanzienlijke besnoeiingen op de uitgaven, herschikkingen van middelen en financiële opportuniteiten, die inderdaad gevolgen hebben gehad voor de bijstand die zij geacht wordt te verlenen uit hoofde van haar mandaat, in het bijzonder met betrekking tot basisbehoeften (zo)als gezondheidszorg, elementaire voedselhulp en financiële bijstand, en een waardige en veilige leefomgeving. In het rapport wordt het volgende geconstateerd: (i) de infrastructuurwerkzaamheden zijn stopgezet en de humanitaire hulpverlening is teruggeschroefd, waarbij de dienstverlening tot het minimum is beperkt (p. 8); (ii) de armoede is toegenomen en bepaalde diensten zijn beperkt tot de meest kwetsbaren, de kwaliteit van de gezondheidszorg is verslechterd, en de secundaire en tertiaire zorg wordt uitbesteed aan particuliere ziekenhuizen zonder garantie op vergoeding (p. 9 en p. 14); (iii) financiële steun onder het bestaansminimum, bevroering van nieuwe begunstigden en uitstel van het onderhoud van gebouwen en infrastructuurwerkzaamheden (p. 18). Wat meer bepaald de situatie in de Gazastrook betreft (p. 20-24), wordt in de meest recente informatie in dit rapport vermeld dat voedseldistributies, financiële hulp en medische zorg worden verstrekt aan de vluchtelingen met de meest kritieke behoeften waarbij voedselbedeling wordt gezien als een absolute humanitaire noodzaak en de hoogste prioriteit krijgt, hetgeen ertoe leidt dat andere diensten zoals het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”* en de *“transitional shelter cash assistance”* worden teruggeschroefd, dat UNRWA in februari 2021 zal overschakelen op universele voedselhulp en voortaan voedselhulp zal verschaffen aan alle geregistreerde Palestijnen in Gaza, waarbij echter bepaalde categorieën van personen die beschikken over een gegarandeerd en stabiel inkomen, zoals personeel van UNRWA en overheidsmedewerkers, worden uitgesloten om voorrang te geven aan pasgeboren baby's en ten gevolge van welke beslissing de *“yellow voucher – double portions food”* voor de allerarmsten (minimum 770.000 begunstigden) wordt afgeschaft, een beslissing waarvan wordt verwacht dat ze duizenden vluchtelingen zal schaden nu deze resulteert in een aanzienlijke vermindering van voedselhulp aan mensen met een beperkt inkomen, dat nieuwe toelatingen tot het hulpprogramma sinds februari 2020 bevroren blijven, en dat de bouw, de wederopbouw en het herstel van opvangvoorzieningen tijdelijk zijn opgeschort. Concluderend merkt de Raad op dat in de Gazastrook slechts minimale diensten door UNRWA worden gehandhaafd.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat deze situatie de conclusie uitsluit dat de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook zou zijn stopgezet. Beweren dat UNRWA heden zijn opdracht niet vervult, gaat naar het oordeel van verwerende partij voorbij aan de realiteit van de inspanningen die worden geleverd, waarbij UNRWA alle mogelijke kanalen aanspreekt om bijkomende fondsen te werven en tegelijkertijd een reeks maatregelen heeft getroffen in afwachting van de internationale conferentie die voor april 2021 is gepland. Volgens verwerende partij is de dienstverlening weliswaar minimaal, maar niet stopgezet, waarbij zij erop wijst dat rekening dient te worden gehouden met de feitelijke gegevens en de kerntaken nog altijd worden uitgevoerd. Ze wijst er in dit verband voorts op dat noch de Algemene Vergadering van de VN, noch UNRWA zelf hebben aangegeven dat het agentschap geen bijstand meer kan verlenen, en meent dat de tijdelijke opschorting van bepaalde taken niet wil zeggen dat UNRWA geen bijstand meer verleent.

De Raad herinnert eraan dat de uitsluitingsclausule van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, evenals de andere daarin opgenomen uitsluitingsclausules, strikt moet worden uitgelegd (zie het arrest *El Kot* e.a., reeds aangehaald, § 47). Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat de beëindiging van de activiteiten van UNRWA definitief of volledig moet zijn, opdat de verzoeker van de volledige uitwerking van het Vluchtelingenverdrag zou kunnen genieten. De enkele vaststelling dat UNRWA op de dag waarop de Raad zijn besluit neemt, in het algemeen niet in staat is zijn taken uit te voeren, volstaat

om te concluderen dat verzoekende partij recht heeft op de erkenning als vluchteling, ook al is deze beëindiging niet noodzakelijkerwijs definitief.

Wat betreft de verwijzing in de bestreden beslissing naar de (eventuele) organisatie van een internationale conferentie in april 2021 om op te roepen tot donaties voor het vaststellen van het 'programme budget' en de vermelding in voornoemde COI Focus van de eventuele hervatting van de financiering van de UNRWA door de Verenigde Staten van Amerika, waarbij expliciet wordt vermeld dat president Biden niet heeft gezegd wanneer en of de UNRWA-financiering zou terugkeren naar het vorige niveau (p. 12), is de Raad van oordeel dat hij zich, rekening houdende met de informatie waarover hij thans beschikt, moet uitspreken over de huidige situatie van UNRWA, zonder rekening te houden met onzekere toekomstige elementen (zie hierboven, de rechtspraak van het HvJ). Verwerende partij benadrukt overigens ook zelf dat veronderstellingen of speculaties over wat er in de nabije of verdere toekomst zou kunnen gebeuren niet in overweging kunnen worden genomen. Voorts merkt de Raad op dat de huidige stopzetting van de bijstand van UNRWA van onvoorspelbare duur is. De in dit stadium nog zeer hypothetische omstandigheid dat het functioneren van UNRWA in de toekomst zou kunnen verbeteren, doet aan deze vaststelling geen afbreuk.

Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de verslechtering van de werkomstandigheden van UNRWA in de Gazastrook een zodanig niveau heeft bereikt dat, hoewel het agentschap zijn aanwezigheid in Gaza niet formeel heeft stopgezet, het in de praktijk met dermate ernstige operationele moeilijkheden wordt geconfronteerd dat de Palestijnse vluchtelingen in het algemeen niet meer kunnen rekenen op de bescherming of bijstand van het agentschap op dit werkterrein.

Hoewel bovenstaande analyse niet uitsluit dat verwerende partij aantoonde dat verzoeker daadwerkelijk bijstand van UNRWA ontvangt wegens bijzondere omstandigheden, ziet de Raad in het administratief dossier noch in het rechtsplegingsdossier enige aanwijzing waaruit blijkt dat dit in het onderhavige geval het geval zou zijn.

Tot slot blijkt uit het administratief dossier niet dat op verzoekende partij een andere uitsluitingsclausule van toepassing is dan die van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij ter terechtzitting aangeeft zich te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat de bestreden beslissing moet worden hervormd en verzoeker moet worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 1, D, tweede alinea van het Vluchtelingenverdrag. Bijgevolg is het niet noodzakelijk in te gaan op de andere in het verzoekschrift geformuleerde grieven.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij toegekend.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf november tweeduizend eenentwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET